

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סגן אודי (יהודה) אלגרבל ז"ל

בן ג'ורג'ט ומרדכי

נולד בירושלים

בתאריך כ"ו בתמוז תשל"ב, 8/7/1972

התגורר בירושלים

התגייס באוגוסט 1991

שרת בחטיבת הצנחנים

נפל בקרב בלבנון

בתאריך כ"ז בתמוז תשנ"ד, 6/7/1994

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 12 שורה: 10 קבר: 4

הותיר אחריו הורים, שני אחים ואחות

בן 22 בנפלו

קורות חיים

בן ג'ורג'ט ומרדכי. נולד ביום כ"ו בתמוז תשל"ב (8.7.1972) בירושלים. אודי היה ילד מחויך, מלא חום אנושי ואהבה שחלק עם הסובבים אותו. הוא החל את שנות לימודיו הראשונות בבית- הספר היסודי הממלכתי- דתי בשכונת רמות והמשיך בישיבה התיכונית "נתיב מאיר". לאורך כל שנות לימודיו תפסה פעילותו במסגרת תנועת "בני עקיבא", חלק ניכר מזמנו וממרצו, בתחילה כחניך ולאחר מכן כמדריך שבט "הרא"ה" בסניף "בני עקיבא" ברמות. אודי היה דמות להערצה בקרב חניכיו בשל אמונתו בערכים, אופקיו הרחבים, יושרו ופתיחותו. את הפעולות שהעביר בנה בתשומת לב רבה, מקפיד לחנך, להטמיע ערכים. לחניכיו העניק יחס אישי, חברי וחם. כולם היו שווים בעיניו, בזכות מה שהינם ולפיכך חשו כה בנוח במחיצתו. צורת ההדרכה הייחודית של אודי גרמה לחניכים להתלכד סביבו ומשכה חניכים חדשים, לא צפויים, לשבט. אודי הצטיין ביכולת ארגונית, ששולבה באהבת הארץ הבלתי נדלית שלו. הוא ארגן עם חבריו טיולים ברחבי הארץ, כשהוא ממציא מסלולים חדשים ושב ופוסע בכאלה שכבר ביקר בהם. בטיולים אלה היווה אודי את הרוח החיה והמקשרת בין כולם - בודק מסלולים, מכין דפי עיון, מתנדב לדאוג לאוכל

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ולהביא מים, מחייך את חיוכו הרחב. אהבת הארץ היתה עבור אודי לא רק קשר עמוק למקום גיאוגרפי, אלא גם מהות, רעיון שמימש כל חייו. כאשר נפרד אודי מחניכיו בשבט "בני עקיבא" נשא בפניהם את הדברים הבאים, שהיו בסיס אמונתו: "אני מקווה שבעתיד תוכלו להיות כולכם שבט אחד יחיד ומיוחד והכי חשוב - מאוחד. תזכרו שכל נר בנפרד מאיר לעצמו, אך כולם ביחד יוצרים שלהבת גדולה. כל אדם שונה מחברו בתחומים רבים, אך למרות השוני אפשר למצוא את הטוב והיפה בכולם. כל אחד הוא חלק מפאזל ואם יחסר אפילו חלק אחד - הפאזל לעולם לא יהיה מושלם. חבר זה לא אחד שהולך אחריו בתלם. שחושב, שאומר ועושה אתך תמיד אותו הדבר. כי כדי להכיר כל אחד, צריך להכיר את הבפנים, את הלא מוכר, האחר והמוזר. כי יש אנשים והם יפים עמוק בפנים, כי לא כל הנוצץ זהב ולא כל המסביר פנים ידיד. זהב באש ייבחן, וידיד - לעת צרה. תמיד אתכם באש, במים, בקור ובחום. כשהרבה חברים מסביב וגם כשמרגישים קר, עצוב ולבד".

לאחר שסיים את לימודיו התיכוניים, המשיך אודי בישיבת ההסדר "הר עציון". בתום שנת לימודים אחת, התגייס אודי לצה"ל, והיה נחוש בדעתו לתרום כמיטב יכולתו. באוגוסט 1991 החל אודי את שירותו הצבאי במסגרת חטיבת הצנחנים. הוא עבר מסלול של שנה וחצי בהצטיינות ולאחר שירות בלבנון נשלח לקורס קצינים. בספטמבר 1993 סיים אודי את קורס קציני הקשר כחניך מצטיין. הוא התבקש להישאר ולשמש מדריך קצינים בבה"ד 7, בסיס ההדרכה. למרות רצונו לחזור ולשרת יחד עם פלוגת הקשר של הצנחנים, הסכים אודי לשמש כמדריך. אודי היה מודל לחיקוי כקצין, מפקד ומדריך, בעיני פקודיו ומפקדיו. רצונו לתרום ולהצטיין, לעמוד על עקרונותיו, תוך התמדה יומיומית בהגשמתם, היכולת לשנות ולשפר ומכאן גם לדעת לטעות ולהודות בטעויות, כל אלה הפכו את אודי לדוגמה לסובבים אותו. הענווה שבו, חומו האנושי, כנותו והדאגה האישית לכל אחד מחייליו, הפכוהו גם לחבר מבוקש, שהכל מבקשים את מחיצתו.

כתב מפקד בה"ד 7, שהיה מפקדו של אודי: "...זוכר אני אותך כאחד שמקשיב בדיונים, בשטח וכאשר מגיע תורך לדבר תמיד היית עם דעה ברורה וחד משמעית וגם אם היתה שונה קיצונית מעמדת הרוב או מעמדת מפקדיך הבכירים יותר, הצגת אותה באופן ברור ונחרץ מתוך מגמה לשכנע ולהסביר את הרציונל של עמדתך. זוכר אני שבהרבה מקרים אכן הצלחת להסיט לכיוון שלך והסתבר שאכן צדקת, היות

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ונקודת הראות שלך היתה של הקצין/החייל שבקצה, קרי, מגובה קרקע. חינכת דור של קצינים, וכולם העריכו את יכולתך האישית והאנושית, נאה דורש ונאה מקיים, את יכולתך הפיקודית והמקצועית וללא ספק, את היכולות האנושיות ותעצומות הנפש שלך, אותם ינקת מבית אבא, ממשפחתך המופלאה..."

במהלך כל שירותו הקפיד אודי על לימודי התורה. כאשר היה חוזר הביתה בשבתות היה ניגש ולומד דינים עם אחיו אופיר, או פרקי מחשבה עם שכנו הראל. גם בחופשות וברגילות היה נוהג להגיע מדי פעם לשיבה בגוש עציון וללמוד תורה. היותו החייל הדתי היחיד בצוות שלו רק חיזקה את אמונתו ולא פגמה באורח חייו הדתי. לאחר שירות בן שמונה חודשים בבה"ד 7, שם שימש כמודל לחיקוי של קצין ומדריך מצטיין, התנדב אודי להתמנות כסגן-מפקד בפלוגת הקשר של הצנחנים. אודי הגיע מלא תוכניות לתפקיד החדש. בחודש בו הספיק לשרת בתפקיד, ביצע אודי שינויים ושיפורים לגיבוש הפלוגה ולטובת חייליו והם כבר הספיקו להיקשר אליו.

ביום רביעי, כ"ז בתמוז תשנ"ד (6.7.1994), עלה אודי בראש חייליו בשיירה למוצב ריחן בלבנון. סמוך למוצב הותקפה השיירה בהפגזה כבדה. אודי עלה לצריח הנגמ"ש ונתן פקודות: הוא הורה לחייליו לתפוש מחסה וכך, בעודו חשוף לאש התופת, הוא נפגע ונהרג. בן עשרים ושתיים היה בנופלו. אודי נטמן בבית העלמין הצבאי בהר הרצל. השאיר אחריו הורים - ג'ורג'ט ומרדכי ושלושה אחים - יובל, אופיר ומיכל. משפחתו, חבריו, מפקדיו ופקודיו של אודי, הנציחו את דמותו בערב "חברים מספרים על אודי" ובסרט תיעודי על חייו ודמותו. המסע הפותח את קורס הקצינים בבה"ד 7 נקרא על שמו וכן חורשה ביער המגינים, יד לאהבת הארץ של אודי. חבריו ובני משפחתו עורכים מדי שנה, בחנוכה, טיולים משותפים לכל תנועות הנוער הציוניות, מתוך אמונה באחדות עם ישראל.